

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **T.T.H.**, narozena dne ... státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, místo pobytu v ČR: ...
zastoupena: Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 3. 2018 č. j. MV-15706-6/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 3. 2018 č. j. MV-15706-6/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky

(dále jen „prvoinstanční orgán“), ze dne 7. 9. 2017 č. j. OAM-3110-13/DP-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla podle ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákona o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu, podané podle ust. § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Žalobní body

2. V žalobě žalobkyně namítá, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci v rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Správní orgány se nezabývaly okolnostmi případu komplexně, ale zaměřily se pouze na ty skutečnosti, které jsou žalobkyni k tíži a nepřihlédly k těm, které jsou jí ku prospěchu. Žalobkyně doložila všechny zákonem předpokládané náležitosti a nebyla vyzvána k tomu, aby doložila jakékoliv jiné skutečnosti. Žalobkyně se domnívá, že správní orgán měl provést její výslechy.
3. Žalobkyně dále v žalobě uvedla, že od závadného účelového jednání uběhlo již 6 let. Žalobkyně se z chyb poučila a má za to, že za tuto dobu prokázala, že je plnohodnotným členem společnosti. K České republice si za dobu svého desetiletého pobytu vytvořila silné pouto. Žalobkyně je bezúhonná, má zde vytvořené materiální a společenské zázemí a vychovává dvě malé děti.
4. Další žalobní námitkou žalobkyně brojila proti postupu správních orgánů, které se nedostatečně zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.

Vyjádření žalované

Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalovaná trvá na svém závěru, že žalobkyně v rámci opakované žádosti neuvedla žádné nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jejích dříve podaných žádostech a udělení povolení k trvalému pobytu. Řízení zahajovaná na návrh nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a účastník řízení musí být aktivní v předkládání a navrhování podkladů. K námitce týkající nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobkyně žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím procesní povahy, nerozhoduje se jím o meritum věci, a správní orgán tak není povinen se přiměřeností zásahu do života žalobkyně zabývat.

Posouzení věci krajským soudem

5. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.r.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
6. Žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí ve věci následující právně významné skutečnosti. Žalobkyně dne 11. 10. 2017 podala žádost o povolení k trvalému pobytu dle ust. § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců za účelem společného soužití na území České republiky se svou nezletilou dcerou J.H., nar. ..., státní příslušnost Česká republika. Podle ust. **§ 87h odst. 1 písm. a)** zákona o pobytu cizinců platí: „*Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 5 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území.*“ Správní orgán I. stupně řízení o žádosti žalobkyně dle ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zastavil, neboť žalobkyně podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu opakovaně a neuvedla nové

skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jí dříve podané žádosti. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rovněž z obsahu správního spisu vyplývá, že právě projednáváný případ se vztahuje k v pořadí třetí žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu. První žádost podala žalobkyně dne 17. 12. 2014, přičemž tato žádost byla pravomocně ke dni 29. 4. 2015 zamítnuta, neboť bylo prokázáno, že ze strany žalobkyně došlo k obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k trvalému pobytu, kdy za jejího přičinění bylo účelově určeno otcovství jejího dítěte, J.H. Další v pořadí druhou žádost žalobkyně podala dne 22. 9. 2016. Řízení o této žádosti bylo z důvodů dle ust. § 169 odst. 8 písm. e) zákona o pobytu cizinců zastaveno, neboť žalobkyně podala opakovaně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, aniž uvedla nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jí dříve podané žádosti.

8. Správní orgán I. stupně v právě posuzované věci ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že k žádosti nebyly doloženy žádné nové skutečnosti, které by nebyly předmětem řízení o dříve posuzovaných žádostech a které by měly vliv na posouzení žádosti žalobkyně, přičemž takové skutečnosti žalobkyně netvrdila ani nedoložila. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná dne 22. 3. 2018 zamítla, když dle jejího názoru byly splněny podmínky pro zastavení řízení. Žalovaná se ztotožnila s argumenty správního orgánu I. stupně a navíc uvedla, že řízení je ovládáno zásadou dispoziční, a je tedy na účastníkovi řízení povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhnout důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně bránila právě projednávanou žalobou.
9. S jednotlivými žalobními námitkami uplatněnými v žalobě se soud vypořádal následovně. Námitku, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci ve smyslu ust. § 3 správního řádu a že se případem nezabývaly komplexně, ale zaměřily se pouze na skutečnosti, které jdou žalobkyni k tíži, soud shledává nedůvodnou. Shora uvedená námitka žalobkyně je namítána ve zcela obecné rovině, bez jakéhokoli konkrétního tvrzení. V stejné obecné rovině tak soud uzavírá, že žalobou namítaná pochybení neshledal, neboť správní orgán rozhodoval věc procesně, nikoli meritorně, a pouze tak posuzoval, zda jsou splněny podmínky pro zastavení řízení; správní orgán tak posuzoval objektivní okolnosti vyplývající ze spisu a listiny přikládané k žádosti. Soud tedy ve stejné obecné rovině, jako je namítána tato žalobní námitka, konstatuje, že nesouhlasí s názorem, že by správní orgány braly v potaz pouze skutečnosti jdoucí ve prospěch žalobkyně. Žalobkyně navíc ani žádné takové skutečnosti, které by měly být v její prospěch, netvrdila. (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005 č. j. 7 Afs/104/2004-54).
10. K námitce, že správní orgán postupoval nesprávně, pokud nevyzval žalobkyni k doložení nových skutečností, soud uvádí, že se s názorem žalobkyně neztotožňuje. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně ke své opakované žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu doložila všechny zákonem stanovené náležitosti (dle § 87i odst. 1 zákona o pobytu cizinců se jedná o cestovní doklad; doklad prokazující splnění podmínky podle § 87g odst. 1, jde-li o občana Evropské unie, nebo doklad potvrzující splnění podmínky podle § 87h odst. 1, jde-li o jeho rodinného příslušníka; fotografii a doklad o zajištění ubytování). V daném případě je otázkou, do jaké míry je správní orgán povinen v řízení o opakované žádosti o povolení k pobytu vyzývat žadatele (zde žalobkyni), aby uváděl nové skutečnosti, které v předchozí žádosti uvedené nebyly. V ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že: „*Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal opakovaně žádost o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti.*“

Z citovaného ustanovení je patrné, že takovéto nové skutečnosti jsou stěžejním podkladem přikládaným k žádosti, který žadatel o povolení k pobytu musí uvádět, tvrdit a dokazovat. V tomto smyslu není povinností správního orgánu dále vyzývat žadatele k doplnění nových skutečností. Správní orgán měl v daném případě, za situaci, kdy žalobkyně doložila všechny zákonem stanovené podklady, povinnost pouze posoudit a odůvodnit splnění podmínky pro zastavení řízení (tedy zda byly nebo nebyly žalobkyní tvrzeny nové skutečnosti, které v původní žádosti uvedeny nebyly). Tuto povinnost správní orgán dostatečně splnil tím, že porovnal obsahy jednotlivých žádostí (původních a nové) a listiny k nim přiložené (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019 č. j. 2 Azs 343/2018-38). Soud tedy k této námitce shrnuje, že správní orgány nepochybily, pokud nevyzvaly žalobkyni k tvrzení nových skutečností, a v případě, že zjistily, že opakovaná žádost neobsahuje nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o dříve podané žádosti, bylo namístě řízení zastavit. V této souvislosti soud rovněž uvádí, že neshledal, že by správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

11. V další žalobní námitce žalobkyně uvedla, že bylo vzhledem k okolnostem případu žádoucí, aby správní orgán provedl její výslech. K uvedenému soud konstatuje, že žalobkyně provedení výslechu nenavrhovala a správní orgán nebyl, s ohledem na zásadu dispoziční, která ovládá řízení o žádosti žalobkyně, povinen jej z úřední povinnosti provádět, pokud měl skutečnosti pro vydání rozhodnutí dostatečně zjištěné. V daném případě správní vycházel ze žádosti žalobkyně a z k ní přiložených zákonem stanovených příloh a nebylo nutné výslech žalobkyně provádět.
12. Žalobkyně v žalobě dále uvedla, že novou skutečnost významnou pro její případ spatřuje v tom, že od závadného jednání uběhlo již 6 let, přičemž se ze svých chyb poučila. Soud s námitkou žalobkyně nesouhlasí. V daném případě plynutí času nemůže mít vliv na změnu skutečností. Žalobkyni v původní žádosti nebylo vydáno povolení k pobytu z důvodu zjištění, že žalobkyně obcházela zákon, a to tím, že zapříčinila, že bylo účelově určeno otcovství jejího dítěte a s tím získání českého státního občanství dítěte. Soud musí rovněž konstatovat, že takováto argumentace se v žádosti žalobkyně o povolení k pobytu, která byla projednávána před správním orgánem I. stupně, neobjevila, a tuto argumentaci žalobkyně užila až v žalobě. Pakliže soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů ve smyslu ust. § 75 s.ř.s, je zřejmé, že tato námitka je nedůvodná.
13. Soud neshledal důvodnou ani poslední námitku žalobkyně, že správní orgány pochybily, pokud se nezabývaly přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak vyplývá již z předchozího výkladu, řízení o žádosti žalobkyně zastaveno, správní orgán se nezabýval meritem věci, a proto nebyl povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobkyně. Otázkou, zda je správní orgán povinen zabývat se posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce v případech, kdy se řízení končí procesně (tj. nerozhoduje se o meritu věci), se zabýval opakovaně i Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutí ze dne 16. 8. 2016 č. j. 1 Azs 108/2016-41, ze dne 14. 12. 2017 č. j. 9 Azs 256/2017-57 a ze dne 22. 5. 2019 č. j. 2 Azs 343/2018-38. V rozsudku ze dne 21. 2. 2018 č. j. 4 Azs 246/2017-35 pak Nejvyšší správní soud konkrétně uvedl, že: „v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti (...), nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit (viz § 169 odst. 8 písm. d)

zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015).“ Soud se uvedenou konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu ztotožňuje a odkazuje na ní. Pro úplnost je třeba uvést, že uvedená judikatura, byť se vztahovala na § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, lze použít i na stávající případ žalobce, neboť právní úprava § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců účinná v době rozhodování správních orgánů o žádosti žalobce navazuje na předchozí úpravu § 169 odst. 8 písm. d) a upravuje stejnou situaci – tedy zastavení správního řízení o žádosti z důvodu neuvedení nových skutečností u opakované žádosti o vydání povolení k pobytu.

14. Jak je z výše uvedeného patrné, soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

Náklady řízení

15. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 23. 10. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu

